

Lluís Homar, *Ara comença tot*, edició de Jordi Portals. Barcelona: Ara Llibres, 2017.

Fins no fa gaire, vinculava la plenitud a ser un gran actor, competia fins a l'extenuació per ser Marlon Brando, pagant el preu que fos. I això, en el fons, m'impedia sentir-me pletòric. Sempre hi havia alguna cosa per qüestionar als assajos, a les funcions, a la vida. És clar que sovint podia arribar el primer i guanyar el gran premi, vull dir, aconseguir un èxit teatral o un reconeixement per una bona actuació al cinema o a la televisió, i això m'omplia i em feia sentir bé.

Però a mi no em puc enganyar. Jo sé que no en gaudia plenament. Ara, en canvi, he començat a entendre que la victòria no és ser el millor actor del món. És clar que m'agrada que reconeguin el meu treball, que el públic l'aplaudeixi i el valori. Però la victòria és una altra. La gran victòria és sentir-se viu amb el que fas. Gaudir-ne. Trobar-hi sentit sense que la por et tenalli. La por... la por que et jutgin, la por a no estar a l'altura, la por a no sentir-te capaç de fer alguna cosa, la por a tu mateix, en definitiva. La por a l'abisme que tantes vegades m'ha crescut sota els peus. Ara estic aprenent a no deixar-me endur per aquesta por. I a reconèixer-la. I a acceptar-la. I, fins i tot, a acompanyar-la. [...]

Per què vaig anar a parar a aquesta feina i no a una altra? Perquè ja d'entrada és una feina que em fa ser algú. En l'esport no destacava, en els estudis tampoc, lligant amb les noies més guapes tampoc. I, de cop i volta, quan actuava m'enduïa molts elogis. Evidentment que, a més, m'agradava molt i era una il·lusió que m'acompanyava des que era un nen, però ja hi havia alguna cosa que em condicionava.

Necessitava l'aprovació dels altres per creure'm que era bo. I, sobretot, necessitava l'aprovació de la gent més destacada, de gent a qui admirés. [...] Hi ha una mancança al darrere importantíssima. I té a veure amb la meva relació amb la vida. A casa meva, amb els meus pares, feia el mateix. necessitava dos caramels en comptes d'un per sentir que era especial per a ells. Si era especial per a ells, volia dir que jo era. [...]

He estat així, sóc així. Si estic fent una escena amb un altre actor, i ve algú i l'elogia i a mi no em diu res o gairebé no em fa cas, em moro. Durant molts anys he pensat que

era la maleïda enveja que tot ho embruta, però tant de bo fos només una qüestió d'ego. El problema era molt més profund.

Gràcies a la teràpia i a treballar-ho molt, he intentat arribar al nus. Per què em passava, per què em passa? Amb els anys he entès que quan passa és perquè em sento amenaçat. És perquè, de sobte, torno a ser el nen ferit, el nen de dos anys i mig que se sent abandonat perquè no pot tenir contacte amb la seva mare, aïllada per l'hepatitis durant sis mesos. El nen que se sent abandonat i que no entén res. Ara sé que, quan visc l'abandó amb dos anys i mig, per a mi és la mort. M'estava deixant morir. Un nen d'aquesta edat que se sent abandonat es deixa morir, em va dir una vegada la meua terapeuta. I aquesta és la sensació que he traslladat tantes vegades a la meua realitat: si no se'm valora, si sento que se'm rebutja o se m'ignora, encara que sigui des de la bona fe o sense ser-ne conscient, sento que no sóc res, que m'enfonso. Que em moro. I fent teràpia n'he estat conscient. I, finalment, m'he capbussat en la ferida del Lluís nen. Ara sé que duc un nen ferit, un nen abandonat. I quan apareix aquest nen, tot se'n va en orris. Tot desapareix. És un mecanisme automàtic, que sorgeix i que se m'endú.

Ara, però, he trobat com puc començar a ocupar-me d'aquest nen, d'aquest Lluís abandonat. Potser no el podré guarir, però sí que podré sentir-lo i acompanyar-lo. Ara sé, per exemple, que una possible manera de neutralitzar-lo és verbalitzar-ho, compartir-ho.

Però amb qui? Escrivint aquest llibre em responc a mi mateix. Amb qui? Amb tothom. Perquè compartir-ho és no amagar-se'n, és assumir les febleses pròpies, explicar-ho a tothom és fer el pacte amb tu mateix que ara ja no hi ha marxa enrere, que ara la vida és una altra cosa.